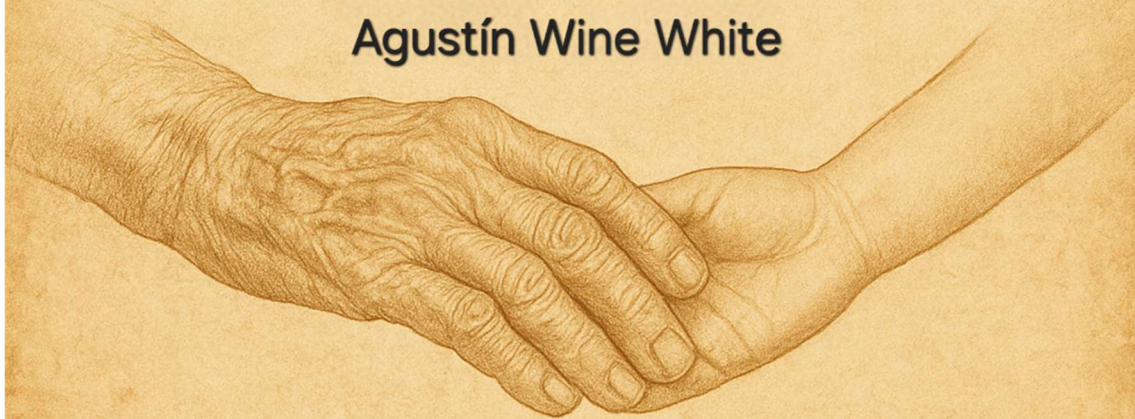

LA MARCA DEL SOBERANO

Agustín Wine White

Basat en una obra del Museu de Maricel, Sitges.

La marca del Soberano

Era un d'aquells vespres de principis de segle a Sitges, amb l'aire encara carregat de la sal del dia i la llum del sol, ja inclinada, pintant l'horitzó d'or i ataronjat. La sorra de la platja, ara fresca sota els peus descalços, començava a cedir el seu escalfor residual. La petita Abril, amb els genolls plens de sorra, jugava a fer castells d'arena mentre el seu avi, el Yayo Pepe, contemplava el mar amb aquella mirada seva tan peculiar, com si hi veiés més enllà de l'horitzó físic.

De sobte, la nena va aixecar el cap, els ulls clavats en un punt llunyà.

—Yayo, yayo! Has vist quin vaixell més majestuós? —va exclamar, assenyalant amb el ditet.

A l'horitzó, retallat contra la llum crepuscular, un bergantí apareixia lentament, les seves veles recollides i la seva silueta esvelta dibuixant una imatge imponent sobre les ones. El "Soberano", es podia llegir amb dificultat al casc, fins i tot a aquella distància. Les seves cadenes brillaven amb un reflex d'or vell. Semblava que navegava sense pressa, com un somni flotant en la quietud del capvespre.

El yayo Pepe va seguir la mirada de l'Abril, els seus ulls es van entelar lleugerament, i un sospir profund se li va escapar dels llavis. Va somriure amb una tristesa dolça.

—Ayy, si jo t'expliqués, petita... —va murmurar, i la seva veu tenia la gravetat dels secrets ben guardats.

L'Abril, notant el canvi en el to de l'avi, va oblidar el seu castell. Es va apropar i va seure al seu costat, amb les seves petites cames creuades sobre la sorra.

—Explicar què, yayo? Què amaga aquest vaixell? —va preguntar, amb la curiositat brillant als seus ulls clars.

El yayo Pepe va agafar la mà de la neta, la va estrènyer suaument i va mirar de nou el "Soberano", que continuava la seva marxa inexorable.

—Aquest vaixell, Abril, és més que fusta i veles. És un record, una decisió... i un misteri que el mar es va guardar. Tot va passar quan jo era jove, gairebé de la teva edat, potser uns deu anys més gran. Tenia l'ànima plena de sal i l'horitzó a les venes. Somiava amb grans viatges, amb terres llunyanes, amb ser l'amo del meu propi destí. I el "Soberano", aquest mateix que veus, es va creuar en el meu camí.

En aquells dies, era la joia del port, un vaixell ràpid i elegant, que es deia que portava fortunes des de les Antilles i tornava amb històries que ningú gairebé gosava repetir. Em van oferir un lloc, Abril. Un lloc a la tripulació per a un viatge de, deien, "descobriments". La paraula sonava a música a les meves orelles. Ja havia preparat la meva petita maleta, havia dit adeu als meus pares, i la il·lusió em bullia per dins.

Però la nit abans de salpar, la nit abans que el "Soberano" alcés àncora cap a l'ignot, em vaig despertar amb una suor freda. No havia tingut cap malson, cap imatge aterridora, però la sensació... La sensació era la d'un gel a l'estómac, una veu silenciosa que em cridava, que em deia que no pugés a bord. No era por. Era una cosa més profunda, com si el meu destí, el meu veritable camí, s'estigués separant a l'últim moment del d'aquell vaixell. Era una certesa, neta i estranya, que si hi posava un peu, la meva vida ja no seria la meva. Vaig intentar ignorar-la, em vaig riure de mi mateix, però aquella sensació va créixer, va omplir la meva petita habitació.

A trenc d'alba, quan el "Soberano" estava a punt de salpar, vaig ser al moll. Vaig veure els meus companys de joventut pujar a bord, saludant amb eufòria, amb els ulls plens d'aventura. Em van cridar, em van fer senyals. Però jo... jo no vaig poder moure'm. La veu silenciosa dins meu era un crit. Em vaig quedar allà, plantat, veient com les veles s'estenien i el "Soberano" començava a lliscar mar endins, allunyant-se de la costa i de mi. El cor em batejava fort, no de penediment, sinó d'una estranya combinació de tristesa i alleujament. Era una decisió que marcava la meva vida sencera.

—I què va passar amb el vaixell, Yayo? —va preguntar l'Abril, els seus ulls ben oberts, enganxada a la història.

—El "Soberano" va tornar, Abril. Després de molts mesos, més dels que esperava amb un secret, un rumor que es va escampar per tots els ports com la pólvora, un xiuxiueig que ningú gosava dir en veu alta...

Els homes que van baixar del "Soberano" ja no eren els mateixos. Els seus cossos eren els d'abans, sí, però les seves mirades... Les seves mirades eren diferents. Eren com llacs foscos i profunds on s'hi reflectien ombres que no eren d'aquest món. No parlaven gaire, i quan ho feien, les seves paraules semblaven venir d'un lloc molt llunyà. La gent deia que havien trobat alguna cosa, alguna cosa a una illa perduda que no figurava en cap carta de navegació, una cosa que els havia mostrat el que hi havia més enllà del que els nostres ulls poden veure. No portaven tresors d'or ni joies, Abril. Portaven una nova manera de mirar el món. Una que, deien les males llengües, els havia arrabassat l'alegria, o potser els havia donat una veritat massa gran per a la ment humana.

Molts d'ells van deixar el mar per sempre. Es van tancar a les seves cases, miraven l'horitzó sense veure'l, com si les seves ànimes s'haguessin quedat atrapades en un altre lloc. Mai van explicar el que va passar. El secret se'l van endur amb ells, o bé el vaixell, el mar, o aquella illa desconeguda, el va guardar per sempre. I jo, que em vaig quedar aquí, sempre vaig mirar el "Soberano" amb un respecte reverencial, amb la pregunta a la boca: què hi hauria descobert jo? Quina marca m'hauria deixat aquell viatge que vaig decidir no fer?

El Yayo Pepe va apartar la mirada del mar i va mirar l'Abril, amb un somriure serè però ple de matisos.

—La vida, petita, és plena de mars que no naveguem. Camins que se'ns presenten i que, per un pressentiment, per un amor, per un senyal que només nosaltres sentim, decidim no prendre. I a vegades, el més gran dels viatges no és aquell que fem, sinó aquell que no fem, perquè ens permet viure la vida que ens espera, amb totes les seves petites joies i els seus misteris no viscuts. Però sempre, sempre, hi haurà un vaixell a l'horitzó que ens recordarà el que hauria pogut ser. I en la pregunta de "què hauria passat si...", Abril, hi ha una saviesa profunda. Perquè en preguntar-ho, sense necessitat de tenir la resposta, aprenem a valorar el que tenim.

L'Abril va mirar el punt on el "Soberano" s'havia perdut completament en la foscor crepuscular. La platja s'havia quedat en silenci, només trencada pel suau so de les onades trencant a la vora. La nena va estrènyer la mà del yayo amb força. La seva petita ment intentava comprendre el pes de les paraules del yayo, la complexitat d'aquell misteri no resolt, i la magnitud d'aquell vaixell que, en la seva absència, havia marcat una vida sencera. El "Soberano" havia desaparegut de la vista, però la seva marca, la seva pregunta silenciosa, acabava de néixer en l'ànima de l'Abril. I el mar, infinit i mut, seguia guardant els seus secrets.